

Rozjímanie na Velkonočnú nedeľu

Rozjímanie na Velkonočnú nedeľu. Navrhované témy: nádej osvetľuje Bielu sobotu; Vzkriesenie oživí životy svätých žien; Peter a Ján bežia k hrobu; spolu s Máriou sa tešia zo Vzkriesenia.

V JERUZALEME NASTALO SVITANIE. Všetko zaplnila tma, kým slnko nezačalo osvetľovať hradby, chrám, veže pevnosti... Mária Magdaléna a ostatné ženy kráčajú smerom na severozápad mesta, ku Kalvárii. Ulice sú prázdne. Majú dojem, že Ježišova smrť navždy zatemnila zem: slnko už nebude svietiť tak, ako keď bol ich

Majster s nimi. Nedbajú však na nedostatok svetla, ani na stráž, ktorú tam postavila veľrada, ani na to, že Kristus je už tri dni mŕtvy. Nevedia, kto odstráni kameň, ktorý uzatvára hrob, ale nie sú ochotné zostať doma. Znovu prechádzajú miestami, po ktorých chodil Ježiš; ich srdcia sa opäť chvejú, ale nepodliehajú strachu.

„Dojala ma viera týchto žien,“ povedal svätý Josemaría, „a pripomína mi veľa dobrých vecí o mojej matke, tak ako si aj vy spomeniete na veľa nádherných vecí o svojej matke.... Tie ženy vedeli o vojakoch, vedeli, že hrob je úplne zatvorený: ale minuli svoje peniaze a na úsvite išli pomazať telo nášho Pána.... Museli byť odvážne.... Keď prišli k hrobu, všimli si, že kameň bol odsunutý. To sa stáva vždy. Keď sa rozhodneme urobiť to, čo máme urobiť, ťažkosti sa ľahko prekonávajú“[1].

Žiadame od nich tú lásku k Ježišovi, ktorá je silnejšia ako obrovské utrpenie utrpenia. V srdciach týchto žien úplne nezhasol oheň, ktorý zapálil sám Kristus. Vstali skoro a nebolo to márne. Boh nemôže odolať takejto láske a dáva im najlepšiu správu, definitívnu stránku, na ktorej sa naplnili všetky prorockvá: „Vstal som z mŕtvych a teraz som s vami po všetky dni, hovorí každému z nás. Moja ruka vás podopiera. Kamkoľvek padnete, padnete do mojich rúk. Som prítomný aj pri bráne smrti. Tam, kde vás už nikto nemôže sprevádzať a kde nemôžete nič uniesť, tam na vás čakám a pre vás premieňam tmu na svetlo“[2].

S RADOSŤOU, HOCI STÁLE trochu zmätené, bežia do hornej miestnosti, aby apoštolom povedali, čo videli. Apoštolom sa zdá šialené, čo počujú z

úst týchto žien, ktoré prichádzajú zadýchané z behu. Ich slová sa miešajú so slzami a prejavmi radosti kvôli napätiu chvíle. Peter a Ján chcú vedieť všetko o svojom Majstrovi, hoci ich to, čo počujú, nemusí presvedčiť, a tak sa vydávajú na beh: „Obaja bežali spolu, ale druhý učeník bežal rýchlejšie ako Peter a dorazil k hrobu prvý“ (Jn 12, 4). Chceme bežať s nimi a dokonca predbehnúť Jána. Čo ak je pravda, čo hovoria ženy? Čo ak Ježiš urobil, čo sľúbil? Keď prechádzame ulicami, keď sa láme deň, v srdciach týchto dvoch apoštolov rastie nádej.

Môžeme na chvíľu uprieť svoj pohľad na svätého Petra, ktorý „nesedel a nerozmýšľal, nezatvoril sa doma ako ostatní. Nenechal sa uväzniť hustou atmosférou tých dní, ani ovládnuť svojimi pochybnosťami; nenechal sa ponoriť do výčitiek svedomia, strachu a neustáleho klebetenia, ktoré k ničomu nevedie. Hľadal

Ježiša, nie seba samého (...). Toto bol začiatok Petrovho *vzkriesenia*, vzkriesenia jeho srdca. Bez toho, aby sa poddal smútku alebo temnote, otvoril sa hlasu nádeje: vpustil do svojho srdca Božie svetlo bez toho, aby ho zhasol“[3].

Aj keď sme ako Peter niekedy zapreli Ježiša, podobne ako Peter mu chceme byť opäť nablízku: „Je čas obnoviť sa, deti moje,“ povedal svätý Josemaría, „svätosť je toto: každý deň sa znovu narodiť, každý deň začať odznova. Netrápte sa svojimi chybami, ak máte dobrú vôľu začať znova.... Tie prekážky, ktoré sa objavujú na vašej ceste, položte k nohám Ježiša Krista, aby sa na ne postavil, aby zvíťazil: a vy s ním. Nikdy sa netráp, naprav sa, začni znova, skús to znova a znova, a nakoniec, ak sa ti to nepodarí, Pán ti pomôže preskočiť rímsu; rímsu svätosti. Aj to je cesta obnovy, cesta prekonávania: každý deň vzkriesenie, ktoré je istotou, že sme

dosiahli koniec našej cesty, ktorou je láska“[4].

MÁRIA, JEŽIŠOVA MATKA, dnes ráno nešla k hrobu. Zostala doma a možno sa vo vnútri usmieva. Nikto okrem nej nikdy skutočne neprijal plán Boha Otca; ostatní „ešte nerozumeli Písmu, že musí vstať z mŕtvych“ (Jn 12, 10). Mária bola zvyknutá uchovávať Ježišove slová vo svojom srdci: od toho bolestného piatku sa snažila sústrediť na úžasné veci, ktoré Ježiš povedal a urobil. Možno by jej tie tajomné slová o zmŕtvychvstaní na tretí deň prišli k srdcu. Pre ňu už nič na jej Synovi nebolo prekvapujúce.

Pre nás, viac ako dvetisíc rokov po udalostiach, o ktorých uvažujeme, Veľký piatok a Ježišovo zmŕtvychvstanie naďalej dodávajú

silu a zmysel nášmu životu. Preto „všetky veci na zemi majú taký význam, aký im chceme pripisovať. Nech sa tu dole deje čokoľvek, ak sme zbožstvení, nebude nás to rušiť. Keď pre svoju slabosť a chyby pripisujeme dôležitosť týmto maličkostiam a trpíme, je to preto, že to chceme. Pripútání k Pánovi sme v bezpečí. Spojení s Kristovým krížom, so slávou vzkriesenia a s ohňom Turíc všetko prekonáme“[5].

Svätý Josemaría mal radosť z vedomia, že je veľmi blízko Panny Márie, najmä počas veľkonočnej radosti, „vždy bezpečne vo víťazstve Zmŕtvychvstania“[6]. Keď sa budeme modliť *Regina coeli*, budeme môcť získať veľa úsmevov od našej Matky, sväto hrdej na svoje novonarodené deti, obnovené Veľkou nocou. „Raduj sa, Panna Mária,“ povieme jej, túžiac pripojiť sa k tejto radosti s vedomím, že Ježiš zostal s nami navždy.

[1] Svätý Josemaría, *Meditácia*, 29-III-1959.

[2] Benedikt XVI, *Homília*, 7-IV-2007.

[3] František, *Homília*, 26-III-2016.

[4] Svätý Josemaría, *Meditácia*, 29-III-1959.

[5] *Ibid.*

[6] *Ibid.*